

Sygn. akt I C 1804/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Kasielski

Protokolant: aplikant aplikacji sędziowskiej D. Z.

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa B. B.

przeciwko Miastu Ł.

o zapłatę

1. zasądza od Miasta Ł. na rzecz B. B. kwotę 10.048,85 zł (dziesięć tysięcy czterdzieści osiem złotych 85/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot :
 - a) 2.448,42 zł (dwa tysiące czterysta czterdzieści osiem złotych 42/100) od dnia 13 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty;
 - b) 1.290,33 zł (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt złotych 33/100) od dnia 12 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty;
 - c) 6.310,10 zł (sześć tysięcy trzysta dziesięć złotych 10/100) od dnia 1 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od Miasta Ł. na rzecz B. B. kwotę 5.867 zł (pięć tysięcy osiemset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od Miasta Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 140,70 zł (sto czterdzieści złotych 70/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1804/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 grudnia 2020 roku B. B. wystąpił przeciwko Miastu Ł. o zapłatę kwoty 10.266,01 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot :

- 2.533,83 złote od dnia 13 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty;
- 1.365,15 złotych od dnia 12 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty;
- 6.367,03 złote od dnia 1 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty;

tytułem odszkodowania za niedostarczenie przez pozwaną lokalu socjalnego lokatorom eksmitowanym z lokalu numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) za okres od dnia 1 września 2018 roku do dnia 8 grudnia 2019 roku – w zakresie należności z tytułu czynszu (3.961,48 złotych), a za okres od dnia 1 stycznia 2017 roku do dnia 8 grudnia 2019 roku

(6.304,52 złote) – w zakresie należności z tytułu opłat za media oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(pozew k.4 – 6)

W odpowiedzi na pozew z dnia 18 stycznia 2021 roku Miasto Ł. wniosło o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska procesowego pozwany zakwestionował żądanie pozwu zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Miasto Ł. podniosło, że powód nie wykazał, aby były lokator nie uiszczał odszkodowania za okres dochodzony pozwem, a także nie udowodnił stanu technicznego lokalu i budynku, w którym się on znajduje.

(odpowiedź na pozew k.240)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

B. B. jest współwłaścicielem nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą numer (...), z udziałem w wysokości $\frac{3}{4}$ części w prawie własności.

(odpis księgi wieczystej nr (...) k.9)

W dniu 3 sierpnia 2009 roku Spółka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością jako zarządca nieruchomości zawarła z W. D. umowę najmu lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w Ł. przy ulicy (...), o powierzchni 24,54 m² na czas nieoznaczony. Strony umowy ustaliły wysokość miesięcznego czynszu na kwotę 128,84 złotych, płatnego do dnia 10 – go każdego miesiąca. Nadto najemca zobowiązał się do regulowania opłat związanych z dostarczaniem zimnej wody, odprowadzania ścieków, wywozu śmieci oraz centralnego ogrzewania – łącznie 149,25 złotych.

(umowa najmu k.15)

Wyrokiem z dnia 5 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie sygn. akt I C 826/12 nakazał W. D. opróżnienie lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ulicy (...). Jednocześnie przyznał mu uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego i wstrzymał wobec niego wykonanie eksmisji do czasu przyznania przez Gminę M. Ł. lokalu socjalnego.

W toku postępowania Gmina Ł. występowała w charakterze interwenienta ubocznego.

(wyrok z dnia 5 lipca 2013 roku k.8)

Wysokość opłat za media związane z korzystaniem z lokalu numer (...) położonego przy ul. (...) w Ł. kształtowała się następująco:

- w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2017 roku – 1.713,35 złotych;
- w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2018 roku – 1.689,58 złotych;
- w okresie od 1 stycznia do 8 grudnia 2019 roku – 2.901,59 złotych.

(wezwania do zapłaty k.16, 19, 20, pismo z dnia 18 listopada 2020 roku k.22 – 23, informacja o wysokości zaliczek w 2017 roku k.24, rozliczenia mediów k.25 – 26, faktury VAT k.27 – 52, potwierdzenia przelewów k.53 – 90, pismo z dnia 14 listopada 2020 roku k.91 – 92, informacja o wysokości zaliczek w 2018 roku k.93, rozliczenia mediów k.94 – 95, faktury VAT k.96 – 121, potwierdzenia przelewów k.122 – 159, pismo z dnia 14 października 2020 roku k.160 – 161, uchwały Rady Miejskiej w Ł. k.162 – 164, deklaracja o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami

komunalnymi k.165 – 167, rozliczenie mediów k.168 – 169, informacja o wysokości zaliczek w 2019 roku k.170, faktury VAT k.171 – 196, potwierdzenia przelewów k.197 – 234)

Pismem z dnia 10 lipca 2013 roku zarządca nieruchomości zwrócił się do Urzędu Miasta Ł. o dostarczenie W. D. lokalu socjalnego.

(pismo z dnia 10 lipca 2013 roku wraz z potwierdzeniem nadania k.12)

W. D. zmarł w dniu 8 grudnia 2019 roku.

(okoliczności bezsporne)

W. D. mieszkał w lokalu numer (...) przy ulicy (...) w Ł. do dnia swojej śmierci, nie regulując opłat za czynsz oraz za media.

(zeznania świadka T. M. k.251 – 253)

Pismem z dnia 6 sierpnia 2019 roku, doręczonym w dniu 9 sierpnia 2019 roku B. B. wezwał Miasto Ł. do zapłaty kwoty 1.557,80 złotych tytułem odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego byłemu lokatorowi lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w Ł. przy ulicy (...) oraz kwoty 976,02 złote tytułem odszkodowania za nieuiszczone opłaty za media w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 30 czerwca 2019 roku w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania. W odpowiedzi z dnia 13 sierpnia 2019 roku Miasto Ł. odmówiło spełnienia świadczenia.

(wezwanie do zapłaty z dnia 6 sierpnia 2019 roku k.16, pismo z dnia 13 sierpnia 2019 roku k.16v)

Pismem z dnia 7 stycznia 2020 roku, doręczonym w dniu 8 stycznia 2020 roku B. B. wezwał Miasto Ł. do zapłaty kwoty 1.557,80 złotych tytułem odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego byłemu lokatorowi lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w Ł. przy ulicy (...) w okresie od dnia 1 lipca do 31 grudnia 2019 roku w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania. W odpowiedzi z dnia 9 stycznia 2020 roku Miasto Ł. odmówiło spełnienia świadczenia.

(wezwanie do zapłaty z dnia 7 stycznia 2020 roku k.17, pismo z dnia 9 stycznia 2020 roku k.17v)

Pismami z dnia 20 listopada 2020 roku, doręczonymi w dniu 27 listopada 2020 roku B. B. wezwał Miasto Ł. do zapłaty kwot :

- 1.713,35 złotych tytułem odszkodowania za nieuiszczone opłaty za media w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2017 roku;
- 1.038,53 złote tytułem odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego byłemu lokatorowi lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w Ł. przy ulicy (...) w okresie od dnia 1 września do dnia 31 grudnia 2018 roku;
- 1.689,58 złotych tytułem odszkodowania za nieuiszczone opłaty za media w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2018 roku;
- 1.925,57 złotych tytułem pozostałej części odszkodowania za nieuiszczone opłaty za media w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2018 roku (wezwaniami z dnia 6 sierpnia 2019 roku Miasto Ł. zostało już bowiem wezwane do zapłaty kwoty 976,02 złotych tytułem częściowego odszkodowania za ten okres);

w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania. W odpowiedzi z dnia 1 grudnia 2020 roku Miasto Ł. odmówiło spełnienia świadczenia.

(wezwania do zapłaty z dnia 20 listopada 2020 roku k.18 – 20, pismo z dnia 1 grudnia 2020 roku k.21, potwierdzenie odbioru wezwań k.21v)

Czynsz najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł., przy ul. (...) możliwy do uzyskania w okresie od dnia 1 września 2018 roku do dnia 31 grudnia 2019 roku, przy uwzględnieniu cen obowiązujących na rynku (...), wynosił 245,40 złotych miesięcznie. Jest to stawka nieobejmująca opłat za media, które zwyczajowo doliczane są według zużycia lub ryczałtowo w zależności od ilości osób zgłoszonych do zamieszkiwania w lokalu. Właściciele lokali mają realną możliwość pobierania takich opłat o charakterze eksploatacyjnym, ponad opłaty czynszowe.

(opinia biegłego do spraw czynszów k.260 – 278)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, w postaci dokumentów, zeznań świadka T. M. oraz opinii biegłego do spraw czynszów, przy czym tak zebrany materiał dowodowy nie był przedmiotem zastrzeżeń żadnej ze stron w toku procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Podstawa materialnoprawna żądania pozwu znajduje swoje odzwierciedlenie w treści art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. 2014, poz. 150 j.t., dalej – u.o.p.l.) w związku z art. 417 k.c. Przesłanką odpowiedzialności gminy jest niedostarczenie lokalu socjalnego osobie uprawnionej do jego otrzymania na mocy prawomocnego orzeczenia sądu, powstanie po stronie właściciela szkody, a także związek przyczynowy pomiędzy tymi dwiema okolicznościami. W tym miejscu należy wyraźnie zaznaczyć, że osią sporu między stronami była zarówno zasada odpowiedzialności Miasta Ł. jak i wysokość zgłoszonego żądania.

W realiach niniejszej sprawy bezspornym pozostaje fakt, że w okresie objętym żądaniem pozwu pozwany nie złożył osobie uprawnionej na mocy wyroku z dnia 5 lipca 2013 roku oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Zaktualizowała się zatem pierwsza z przesłanek odpowiedzialności Miasta Ł..

W odniesieniu do szkody poniesionej przez właścicieli nieruchomości należy zauważyć, że jest ona utożsamiana z brakiem możliwości wynajęcia lokalu z powodu dalszego zamieszkiwania w nim dotychczasowego lokatora, któremu przyznano uprawnienie do lokalu socjalnego. Nie ulega przy tym wątpliwości, że gmina zobowiązana jest do zapłaty odszkodowania tylko wtedy, gdy właściciel wykaże, że na skutek zajmowania lokalu przez osobę bez tytułu prawnego poniósł szkodę (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2006 roku, III CZP 21/06, Biul. SN 2006, nr 4). Należy przy tym zaznaczyć, że odszkodowanie za niedostarczenie lokalu socjalnego nie stanowi ustawowego środka represyjnego względem gminy. Innymi słowy roszczenie oparte na treści art. 18 ust. 5 u.o.p.l. nie może być traktowane jako swoista kara za niewywiązanie się gminy z ciężącego na niej obowiązku, który ma swoje źródło w obowiązującej ustawie. W realiach konkretnej sprawy niezbędne jest ustalenie wszystkich okoliczności warunkujących odpowiedzialność odszkodowawczą gminy, w tym także faktu, czy w danym okresie lokal faktycznie był zajęty przez osoby, którym przyznano prawo do lokalu socjalnego. Jednocześnie należy mieć na względzie, że w przepisach art. 14 - 18 u.o.p.l. mowa jest o opróżnieniu oraz o zajmowaniu lokalu, a nie o zamieszkiwaniu. Opróżnienie lokalu jest niewątpliwie pojęciem szerszym od jego opuszczenia ponieważ samo w sobie odnosi się zarówno do rzeczy jak i osób znajdujących się w lokalu (por. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 22 listopada 2017 roku, III Ca 1385/17, Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w Łodzi – (...))

Przenosząc powyższe na płaszczyznę niniejszego postępowania należy zwrócić uwagę, że lokator eksmitowany ze spornego mieszkania zamieszkiwał w nim w dalszym ciągu, aż do dnia swojej śmierci, tj. 8 grudnia 2019 roku, nie uiszczając jednocześnie czynszu ani opłat za używane media. Niewątpliwie zatem, w okresie podanym w pozwie przedmiotowy lokal był zajmowany przez osobę, wobec której orzeczono obowiązek jego opuszczenia i opróżnienia.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego kwestionujących fakt nieotrzymywania przez powoda wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokalu bezpośrednio od lokatora, należy wskazać, że kwestia ta została ustalona w oparciu o zeznania świadka – T. M., który jako administrator budynku podał, że W. D. nie regulował opłat czynszowych

i eksploatacyjnych. Pozwany nie przedstawił żadnego kontrdowodu na tę okoliczność, ograniczając się jedynie do ogólnikowego zakwestionowania powołanych przez powoda faktów. W tym miejscu warto zauważyć, że zasada wyrażona w art. 3 k.p.c. nakazująca dokonywanie czynności zgodnie z dobrymi obyczajami i udzielania wyjaśnień zgodnie z prawdą determinuje sposób obrony dostępny dla pozwanego. W pierwszej kolejności nie może ona polegać wyłącznie na prostym zanegowaniu faktów, a brzmienie powołanej normy prowadzi do wniosku, że okoliczności i dowody związane z konkretnymi twierdzeniami, z którymi się pozwany nie zgadza powinien wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, ustosunkowując się do twierdzeń strony powodowej, a nie jedynie składać oświadczenie o zaprzeczeniu wszystkich twierdzeń zaprezentowanych przez przeciwnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2009 roku, sygn. akt III CSK 341/08, LEX nr 584753).

Tym samym Sąd stwierdził, że roszczenie powoda zostało udowodnione co do zasady.

Odnosząc się z kolei do zarzutu dotyczącego wysokości dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania obejmującego nieuiszczony czynsz najmu należy wskazać, że z opinii sporządzonej przez biegłą wynikało, że czynsz najmu możliwy do uzyskania w okresie od 1 września do 31 grudnia 2018 roku, przy uwzględnieniu cen obowiązujących na rynku (...), wynosił 245,40 złotych miesięcznie (24,54 zł x 10 zł/m²). Z kolei powód określił wysokość czynszu na poziomie 259,63 złote miesięcznie (24,54 zł x 10,58 zł/m²).

W konsekwencji Sąd uznał, że należne powodowi odszkodowanie powinno zostać obliczone w oparciu o stawkę rynkową wskazaną przez biegłą i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.744,33 złotych tytułem odszkodowania za niedostarczenie byłemu lokatorowi lokalu socjalnego w okresie od dnia 1 września 2018 roku do dnia 8 grudnia 2019 roku (245,40 zł x 15 miesięcy + $\frac{8}{31} \times 245,40 \text{ zł} = 3.681 \text{ zł} + 63,33 \text{ zł}$), zaś w pozostałym okresie oddalił powództwo.

Przechodząc do rozważań związanych z odszkodowaniem za nieuiszczone opłaty za media warto zaznaczyć, że dopóki gmina nie dostarczy lokalu socjalnego, właściciel otrzymujący od zajmującego nadal lokal byłego lokatora świadczenia w wysokości określonej w art. 18 ust. 3 ustawy może ponieść szkodę w rozumieniu art. 361 § 2 k.c., to jest doznać uszczerbku w wysokości różnicy między majątkiem jaki miałby, gdyby dysponował lokalem swobodnie, a majątkiem jaki ma nie mogąc lokalem swobodnie dysponować z powodu niemożności wykonania eksmisji na skutek niedostarczenia lokalu socjalnego. Jego szkoda będzie oczywiście większa, gdy był lokator uprawniony do lokalu socjalnego nie wywiązuje się z obowiązku, o którym mowa w art. 18 ust. 1 i 3 u.o.p.l. Odpowiedzialność gminy na podstawie art. 417 k.c. obejmuje zatem całą szkodę pozostającą w normalnym związku przyczynowym z jej zaniechaniem wypełnienia obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego osobie do tego uprawnionej. Gmina ponosi odpowiedzialność nie tylko za szkodę spowodowaną niemożnością dysponowania lokalem przez właściciela i pobierania pożytków, ale i za straty jakie poniósł właściciel związku z tym, że uprawniony do lokalu socjalnego nie uiszcza opłat za zajmowany lokal (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 roku, V CSK 31/08, Biul.SN 2008/10/12). W tym kontekście nie można pominąć, że konieczność ponoszenia przez właściciela lokalu kosztów związanych z korzystaniem z mieszkania przez lokatorów, którzy nie wnoszą tych opłat, jest co do zasady normalnym następstwem niewykonania przez gminę obowiązku dostarczenia im lokalu socjalnego. Takie stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy zostało jednak obwarowane zastrzeżeniem, że istnienie szkody w tym zakresie wymaga jednak indywidualnej oceny, uwzględniającej okoliczności towarzyszące możliwości wynajmowania konkretnego lokalu, pozostaje bowiem kwestia indywidualnych ustaleń czy na określonym rynku najmu lokali jego właściciel przy uwzględnieniu określonej rynkowej stawki czynszu może uzyskać dodatkowo od wynajmującego także należności pokrywające w całości lub części wysokość opłat związanych z korzystaniem z lokalu (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 roku, III CZP 12/12, OSNC 2012/12/138).

Przenosząc powyższe na płaszczyznę przedmiotowej sprawy należy podkreślić, że końcowe wnioski ekspertyzy przygotowanej przez biegłą do spraw czynszów potwierdziły co do zasady możliwość uzyskiwania przez zarządcę ponad wysokość ustalonej stawki czynszu, również opłat eksploatacyjnych związanych z użytkowaniem lokalu. Ponadto Sąd miał na względzie fakt, iż z zeznań świadka T. M. wynikało, że W. D. zajmował lokal do dnia swojej śmierci,

a zatem korzystał z dostarczanych mediów, nie regulując jednocześnie związanych z tym opłat. W konsekwencji należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.304,52 złote tytułem odszkodowania za nieuiszczone opłaty eksploatacyjne w okresie od dnia 1 stycznia 2017 roku do dnia 8 grudnia 2019 roku (1.713,35 zł + 1.689,58 zł + 1.925,57 zł + 976,02 zł).

Reasumując, łączny wymiar świadczenia przyznanego na rzecz powoda wyniósł 10.048,85 złotych (3.744,33 złotych tytułem utraconego czynszu oraz 6.304,52 złotych tytułem opłat eksploatacyjnych).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. W zakresie żądania zasądzenia odsetek istotne jest ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

Pismem z dnia 6 sierpnia 2019 roku powód wezwał Miasto Ł. do zapłaty odszkodowania z tytułu czynszu najmu i opłat eksploatacyjnych za okres od dnia 1 stycznia do dnia 30 czerwca 2019 roku w terminie 3 dni od dnia doręczenia, które miało miejsce w dniu 9 sierpnia 2019 roku. Termin na spełnienie świadczenia upłynął zatem w dniu 12 sierpnia 2019 roku, a więc od dnia 13 sierpnia 2019 roku pozwany pozostawał w opóźnieniu. Tym samym od tej daty powodowi należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 2.448,42 złote (1.472,40 zł tj. 6 miesięcy x 245,40 złotych tytułem czynszu + 976,02 zł tytułem opłat za media).

Z kolei pismem z dnia 7 stycznia 2020 roku powód wezwał Miasto Ł. do zapłaty odszkodowania z tytułu czynszu najmu za okres od dnia 1 lipca do dnia 31 grudnia 2019 roku w terminie 3 dni od dnia doręczenia, które miało miejsce w dniu 8 stycznia 2020 roku. Termin na spełnienie świadczenia upłynął zatem w dniu 11 stycznia 2020 roku, a więc od dnia 12 stycznia 2020 roku pozwany pozostawał w opóźnieniu. Tym samym od tej daty powodowi należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 1.290,33 złote (5 miesięcy x 245,40 złotych + $\frac{8}{31} \times 245,40$ złotych).

Natomiast pismami z dnia 20 listopada 2020 roku powód wezwał Miasto Ł. do zapłaty odszkodowania z tytułu czynszu najmu za okres od dnia 1 września 2018 roku do 31 grudnia 2018 roku oraz z tytułu nieuiszczonych opłat eksploatacyjnych za okres od dnia 1 stycznia 2017 roku do dnia 8 grudnia 2019 roku w terminie 3 dni od dnia doręczenia, które miało miejsce w dniu 27 listopada 2020 roku. Termin na spełnienie świadczenia upłynął zatem w dniu 30 listopada 2020 roku, a więc od dnia 1 grudnia 2020 roku pozwany pozostawał w opóźnieniu. Tym samym od tej daty powodowi należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 6.310,10 złotych (981,60 zł tj. 4 miesiące x 245,40 złotych tytułem czynszu + (1.713,35 zł + 1.689,58 zł + 1.925,57 zł) tytułem opłat za media). W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 in principio k.p.c. uznając, że powód uległ jedynie co do nieznacznej części swego żądania (10.048,85 złotych / 10.266,01 złotych = 98 %).

Powód poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 5.867 złotych, obejmujące :

- 750 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, ustalonej zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych; dalej – u.k.s.c. (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 755);
- 3.600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego, ustalonych zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265);
- 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, ustalonej na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1546);
- 1.500 złotych tytułem wynagrodzenia biegłego – art. 5 ust. 1 pkt 3 u.k.s.c.

W toku niniejszego postępowania wygenerowane zostały również koszty sądowe, które tymczasowo poniósł Skarb Państwa w łącznej kwocie 140,70 złotych z tytułu wynagrodzenia biegłego (k.284). Uwzględniając treść art. 113 u.k.s.c. oraz zasadę ponoszenia kosztów procesu w niniejszej sprawie Sąd nakazał pobrać od Miasta Ł. na rzecz Skarbu

Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 140,70 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.